

1WYROK

2WIMIENIU

2.1RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2.2.0.0.0.1 Dnia 25 października 2022 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Małgorzata Ziółka

Protokolant: Adrianna Bora

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Agnieszki Krysmann

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2022 roku sprawy **K. B. (B.)**, oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 217 § 1 k.k. z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 11 maja 2022 roku sygnatura akt II K 21/22

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz kuratora małoletniej r. pr. K. P. kwotę 206,64 brutto tytułem zwrotu kosztów reprezentacji małoletniej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za II instancję, w łącznej kwocie 286,64 złotych.

/Małgorzata Ziółka/

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 736/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 11 maja 2022 roku, sygnatura akt II K 21/22

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

sygnatura IV Kz 153/20 – karty 101 – 103 akt) , jak i Sądu Najwyższego (postanowienie z dnia 17 stycznia 2022 roku – karty 324 – 326 akt), których stanowiska wraz z zawartą w nich argumentacją, dotycząca wszczęcia postępowania in rem i ad personam oraz wpływu sposobu wszczęcia postępowania na przedawnienie karalności, obecnie rozpoznający niniejszą sprawę Sąd Odwoławczy w pełni podziela. Nie widząc zaś powodu, aby tę słuszną argumentację raz jeszcze powielać, czyni wywody tych dwóch orzeczeń w zakresie przedawnienia karalności za integralną część niniejszego uzasadnienia.

Pomimo tego przypomnieć należy, że postanowieniem z dnia 20 listopada 2018 roku prokurator wszczął śledztwo w sprawie psychicznego i fizycznego znęcania się nad małoletnią B. B. (2), to jest o przestępstwo z art. 207 § 1a k.k. (karta 11 akt).

Należy zgodzić się z obrońcą, że powyższe postanowienie jest ubogie w swej treści, gdyż nie zawiera określenia czasu i miejsca czynu stanowiącego przedmiot prowadzonego postępowania. Jednak nie można uznać za słusne stwierdzenie, że z tego powodu nie doszło, zgodnie z art. 102 k.k., do przedłużenia przedawnienia karalności tego czynu.

Odnosząc się do argumentacji obrońcy zawartej w apelacji zwrócenia uwagi wymaga, iż w myśl przepisu art. 303 k.p.k. postanowienie o wszczęciu śledztwa wydaje się, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, a w decyzji tej określa się czyn będący przedmiotem postępowania oraz

jego kwalifikację prawną. Przepis ten nie precyzuje w jakim zakresie w wydanym postanowieniu owo określenie czynu ma nastąpić i jakie treści powinno zawierać, a co ustawodawca zaznaczył np. w art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k., gdzie wyraźnie wskazał sposób opisanie czynu objętego aktem oskarżenia czy też w art. 313 § 2 k.p.k., z którego wynika, że opis zarzucanego podejrzanemu czynu musi być dokładny.

Sąd Okręgowy nie kwestionuje stanowiska wyrażonego w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 15 października 1992 roku (sygn. akt I KZP 28/92), powołanej w uzasadnieniu apelacji obrońcy. Jednakże w uchwale tej zaakcentowano nie tyle konieczność wskazywania w postanowieniu o wszczęciu postępowania przygotowawczego m.in. czasu i miejsca popełnionego czynu, ale aby w postanowieniu o wszczęciu postępowania czyn objęty postępowaniem był skonkretyzowany i nie zachodziły wątpliwości co do tego w jakiej konkretnie sprawie zostało wszczęte postępowanie.

Tymczasem z treści wydanego w przedmiotowej sprawie postanowienia z dnia 20 listopada 2018 roku o wszczęciu śledztwa jasno wynikało czego ono dotyczyło. Tym bardziej, że przesłanką do wydania tej decyzji było złożone przez matkę pokrzywdzonej zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, w którym wskazano określone zachowania K. B. wobec córki, w tym przede wszystkim te dokonane w dniu 14 października 2018 roku.

W tym stanie rzeczy brak było jakichkolwiek wątpliwości

co do przedmiotu prowadzonego postępowania. Trudno też wymagać, aby postanowienie o wszczęciu śledztwa zawierało wszystkie szczegółowo opisane i składające się na to przestępstwo zdarzenia. Nie bez znaczenia pozostaje bowiem fakt, że postanowienie o wszczęciu śledztwa wyznacza zakres przedmiotowy prowadzonego postępowania, który w toku prowadzonych czynności może ulec zmianom. Co istotne, gdy podejrzanemu zostanie postawiony zarzut popełnienia przestępstwa o innej kwalifikacji, niż zostało to określone w postanowieniu o wszczęciu śledztwa, to nie wymaga to wydania kolejnego postanowienia o wszczęciu śledztwa, jeżeli tylko zarzut ten mieści się w ramach zdarzenia historycznego objętego wcześniej wydanym postanowieniem. Przedmiotem postępowania jest bowiem pewien wycinek rzeczywistości, a nie wskazana w postanowieniu kwalifikacja prawna. Przypomnieć zatem należy, że przestępstwo z art. 207 k.k. jest przestępstwem wieloczynowym, a zachowania wchodzące w zakres znęcania się wypełniają mogą znamiona czynów określonych w innych przepisach, w tym z art. 217 § 1 k.k.

Zatem prokurator stawiając K. B., postanowieniem z dnia 18 października 2019 roku (karta 53 akt), zarzut popełnienia przestępstwa z art. 217 § 1 k.k. nie wyszedł poza granice prowadzonego postępowania, gdyż zarzut ten mieścił się w zakresie pierwotnego postanowienia o wszczęciu śledztwa in rem, i dotyczył już tylko konkretnego ustalonego zachowania podejrzanego w odniesieniu do ogółu jego zachowań, które były badane w toku

prorowadzonego postępowania pod kątem zrealizowania znamion przestępstwa znęcania.

Powyższe prowadzi zatem do wniosku, że spełniona została przesłanka do zastosowania przepisu art. 102 k.k. o przedłużeniu okresu karalności czynu.

W myśl art. 101 § 2 k.k. karalność przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego ustaje z upływem roku od czasu, gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy przestępstwa, nie później jednak niż z upływem 3 lat od czasu jego popełnienia. Jednak zgodnie z treścią art. 102 k.k., jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101, wszczęto postępowanie, karalność przestępstw określonych w art. 101 § 1 ustaje z upływem 10 lat, a w pozostałych wypadkach, czyli dotyczących przestępstw wymienionych w art. 101 § 2 k.k. - z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu.

Mając zatem na uwadze, że czyn z art. 217 § 1 k.k. został popełniony w dniu 14 października 2018 roku, należy stwierdzić, że termin przedawnienia czynu z art. 217 § 1 k.k. zarzucanego oskarżonemu, uległ - zgodnie z treścią art. 102 k.k. - przedłużeniu o kolejne 5 lat z uwagi na wszczęcie śledztwa w dniu 20 listopada 2018 roku.

Nie doszło zatem do przedawnienia karalności przestępstwa przypisanego K. B., a w konsekwencji nie zaistniała w niniejszej sprawie bezwzględna przyczyna odwoławcza wyrażona w art. 439 pkt 9 k.p.k.

Wniosek

odwoławczym w wysokości 206,64 złotych brutto, ryczałt za doręczenia w wysokości 20 złotych (§ 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym) oraz opłata w kwocie 60 złotych (art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych).

7. PODPIS

/Małgorzata Ziolecka/